ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΜΑΝΕΣ ΚΛΑΙΝΕ

Τέσσερες μάνες κάθονται βουβὲς μαυροντυμένες
Τί φταῖν ἡ μάνες οἱ φτωχὲς τί φταῖνε οἱ καϋμένες
'Εσεῖς 'Εγγλέζοι ρίξατε πρῶτοι τὸ δηλητήριο
Κ' ἡ σάλπιξ τῆς ἐλευθεριᾶς σημαίνει ἐγέρτήριο

— ο —

Μὲ τὸ σχοινὶ ἐπνίξατε ἁγνὰ δυὸ παλληκάρια
Τώρα πανθίζ' ἡ ἄνοιξη καὶ βγάζ' ἡ γῆ χορταρια
Καὶ ἡ Ε.Ο.Κ.Α. ἀπάντησε ναὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο
Δυὸ ἐγγλεζάκια κρέμασε ἐκεῖ στὸν ἴδιο τόπο.

— ο —

Τοῦ ἑνὸς ἡ μάνα ἔστειλε στὴν 'Ελισσάβετ μύνημα,
ἂν πνίξετε τοὺς Ἕλληνας, τὸ γυιόκα μου θὰ πνίξουν.
Κι' ὅμως δὲν εἰσακούσθηκε. Κακὸ κι' αὐτὸ προμύνημα.
Κι' ἔτσι τὰ νειᾶτα βάλθηκαν στὴν Ἄβυσσο νὰ ρίξουν

— ο —

Τέσσερες μάνες κάθονται καὶ κλαῖνε σὲ μιὰν ἄκρη
Κι' εἶναι βαρὺς ὁ πόνος τους, κ' εἶναι θολὸ τὸ δάκρυ
Καὶ ὅπως ἠχοῦνε πένθιμα γύρω τους οἱ καμπάνες
Οἱ λόγγοι καὶ οἱ ρεματιὲς πετοῦνε πύρινες φωτιὲς
Καὶ λὲν «τὴν Κῦπρο δόστε μας πρὶν κλάψουν κι' ἄλλες μάνες».

ΠΩΛΗΣΙΣ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ 37 — Τηλ. 33.826

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΟΛΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

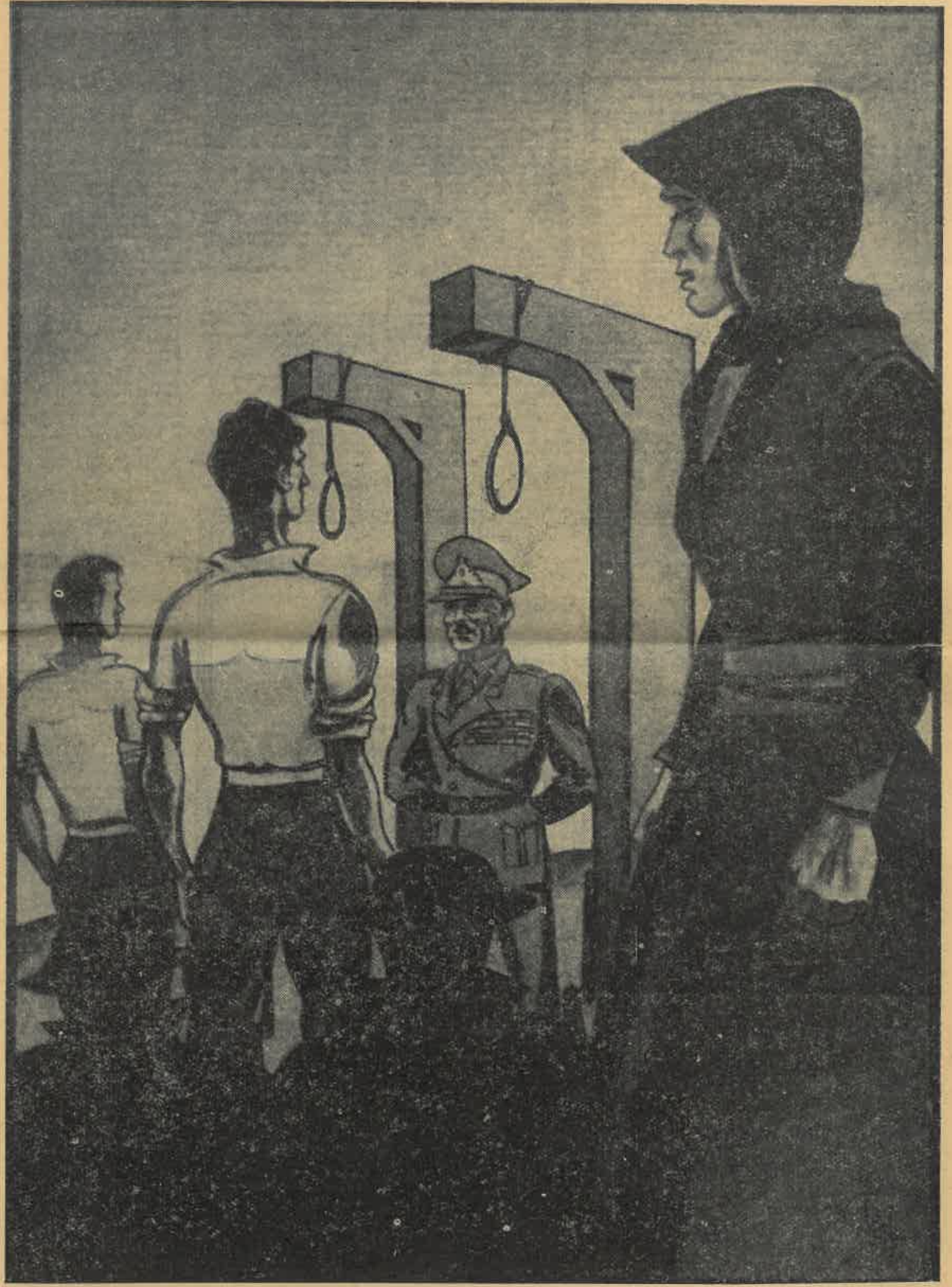

**Καλλίτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ
παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή!**

ΔΗΜΙΕ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

Μάχαιρα έδωσες

μάχαιρα θὰ λάβης

Σκότωσες Δυὸ παλλικάρια
τἄπνιξες μὲ τὸ σχοινὶ
καὶ στὸν τάφο τους θλιμμένος
ὁ Λαὸς τώρα θρηνεῖ.

—ο—

Ὁ Λαὸς ποὺ σοῦχει δώση
τόσες Νίκες στὴ σειρὰ
ὁ Λαὸς ποὺ πολεμάει
χρόνια γιὰ τὴ Λευτεριά.

—ο—

Ἔπνιξες δυὸ παλληκάρια
Δυὸ λεβέντικα παιδιὰ
κι᾽ ἔφερες καϋμὸ καὶ πόνο
στῶν Ἑλλήνων τὴν καρδιά.

—ο—

Μὰ οἱ Ἕλληνες πληρώνουν
πάντοτε τὰ δανεικὰ
καὶ ἡ Ε.Ο.Κ.Α. ἀπαντάει
ὄμορφα καὶ παστρικά.

—ο—

Ἔπνιξες τοὺς δύο νέους ;
κι᾽ ἄς μὴ σοῦ κακοφανῆ.
Ἔπνιξε δυὸ δεκανεῖς σου
αὐτομάτως μὲ σχοινί.

—ο—

Στὸ ἑξῆς ἂν σοῦ βαστάει
Χάρντιγκ σκόνωσε κανένα.
Ἡ Ε.Ο.Κ.Α. θ᾽ ἀπαντήση
μὰ θἀρχίση ἀπὸ σένα.

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ

Δυὸ μάνες μαυροντύθηκαν ἡρωϊκὲς δυὸ μάνες
Κι᾽ ἂν πένθιμα χτυπούσανε στὴ Κύπρο οἱ καμπάνες.
Πάνω ἀπ᾽ τοὺς τάφους δυὸ παιδιῶν ποὺ βρῆκαι τὴν
[ἀγχόνη
᾽Αρχίνησε τῆς χαραυγῆς τὸ φῶς γῦρο νἀπλώνη.

—ο—

Τῆς νίκης μας τὸ λάβαρο κρατοῦν χιλιάδες τώρα...
Ὅσους καὶ νὰ σκοτώσετε ὁ ἀγώνας δὲν τελειώνει
᾽Ανδρειωμένη προχωρεῖ ἡ γαλανή μας χώρα
Κι᾽ ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ κυλᾶ ἡ Λευτεριὰ φυτρώνει.

—ο—

Χίλιες ἀγχόνες δὲν μποροῦν τὴν πίστι νὰ λυγίσουν
Βαδίζουμε ἀτρόμητοι, τὰ μίση δὲν σωπαίνουν
Σκοτώσατε δυὸ ἥρωες ποὺ στὴ καρδιὰ θὰ ζήσουν,
Γιατί οἱ ἥρωες ποτέ, ᾽Εγγλέζοι δὲν πεθαίνουν.

ΣΤΗ ΜΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΟΛΗ

Μάνα μὴ κλαῖς, μὴ νοιάζεσαι
γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ γυιοῦ σου
Μ᾽ἕνα σχοινὶ κι' ἂν πνίξανε
τὴν Λάμψι τοῦ παιδιοῦ σου
Μάνα μὴ κλαῖς, δὲν πέθανε
ἡ τόση Λεβεντιά του.
Ἀθάνατο μέσ' στὶς καρδιὲς
Θὰ μένει τόνομά του.

—o—

Τὸν πῆγαν καὶ τὸν κρέμασαν
σὰν τὸ Ληστὴ τοῦ δρόμου
Γιατὶ τὸν ἀπεκύρηξαν
πῶς ἦταν ἐκτὸς Νόμου,
Θελήσαν γιὰ νὰ πνίξουνε
τοῦ Ἔθνους τὴ Λαχτάρα.
Μάνα μὴ κλαῖς, μὰ δόσε τους
μονάχι μιὰ κατάρα.

—o—

Δὲν εἶναι ἄνθρωποι αὐτοὶ
εἶναι κακούργων γέννα
Χειρότεροι κι' ἀπ' τὰ θεριὰ
βάρβαροι καὶ δειλοί...
Δόσε τους τὴ κατάρα σου
μὴ λυπηθῇς κανένα.
Καὶ πάρ' τὸ ὅπλο χτύπα τους
καὶ ἐσὺ μάνα, καλή.

—o—

Χτύπα τὴ βία, χτύπησε
τὸ ἔγκλημα, τὸ ψέμμα
Καὶ τὸ σχοινὶ ποὺ κρέμασαν
τὸ γυιό σου λουλουδίζει
Ἡ Λευτεριὰ γεννήθηκε
ἀπὸ ἡρώων αἷμα
Στὸ τάφο του ἑλληνικὴ
Σημαία κυματίζει

—o—

Μάνα μὴν κλαῖς μιὰν ἄνοιξη
πέθανε σὰν τὸ Διᾶκο
Μέσ' στ' ἀνθισμένα τὰ κλαριὰ
καὶ μέσα στὰ λουλούδια.
Ἄνανδρα τὸν πετάξανε
στοῦ μαρτυρίου τὸ λάκο.
Μὰ πέθανε σὰν Ἕλληνας
μὲ γέλοια καὶ τραγούδια

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΘΕΝΤΩΝ

Πρὶν κλείσουνε τὰ μάτια τους
τὰ ἡρωϊκὰ παιδιά μας
ποῦ οἱ Ἄγγλοι τὰ κρεμάσανε.
Στεῖλαν αὐτὸ τὸ μύνημα
κρυφὴ παρηγοριά μας.

—o—

Ἀδέρφια μὴ δακρύζετε,
ἀδέρφια μὴν πονᾶτε
κι' ἂν μὲ σχοινὶ μᾶς κρέμασαν
δὲν θέμε νὰ μᾶς κλάψετε,
Ἀλύπητα χτυπᾶτε,

—o—

Χτυπᾶτε τὸ κατχτητὴ
τὸ βάρβαρο προδότη
Τίποτα δὲ σεβάστηκε,
καὶ τώρα πνίγει ἀλύπητα
τὸ κάθε πατριώτη.

—o—

Μὴ σᾶς φοβίζει ὁ θάνατος
οὔτε καὶ ἡ ἀγχόνη.
Χτυπᾶτε τον ἀλύπητα,
τῆς Κύπρου ἡ ἐλευθεριὰ
γρήγορα ξημερώνει.

ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ

Θὰ γιάση τὸ σχοινὶ
ποῦ σᾶς κρεμάσανε
κι' ἄς πῆρε τὴ ψυχούλα σας
λεβέντες,
κι' ἄς τὸ κρατοῦσαν
χέρια π' ἐγκληματίσαν
Αἱμοδιψεῖς καὶ βάρβαροι ἀφέντες

— ο —

Ἕνα σχοινὶ χονδρὸ
ποῦ φέρνη δάκρυα
Θὰ φέρνη πασχαλιὲς
μὰ καὶ ζιμπούλια.
Γαλάζια κρῖνα θὰ τὸ
ραίνουν πάντοτε
θὰ τὸ φιλοῦν Αὐγερινὸς καὶ
Πούλια.

— ο —

Θὰ γιάση τὸ σχοινὶ
ποῦ σᾶς κρεμάσανε
στῆς Κύπρου τὰ
αἱματοβαμένα μέρη,
τῆς Λευτεριᾶς τὸ Λάβαρο
θὰ ὑψώνεται
μὲ λῦσσα στὸν ἀγῶνα
νὰ μᾶς φέρη.

— ο —

Ηὰ γιάση τὸ σχοινὶ
θὰ μένη πάντοτε
Λαμπρὴ τῆς Ἱστορίας μας
ἐλπίδα.

— ο —

Στὸ τάφο σας θὰ φέρνη
δάφνης στέφανα
καὶ φῶς ἀπ' τὴ γαλάζια μας
Πατρίδα.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Ἄκου, οἱ καμπάνες γύρω μας Ἀνάσταση σημαίνουν,
Ἀνάσταση πραγματικὴ σ' ὅλη τὴν Οἰκουμένη.
Κ' οἱ ἀλυσίδες τῆς σκλαβιᾶς ὅσο καὶ νὰ σὲ δένουν
μπροστὰ βαδίζεις Κύπρο μου, στὰ γαλανὰ ντυμένη.

— ο —

Ἄκου οἱ καμπάνες πῶν κτυποῦν στὰ πέρατα τῆς Πλάσης.
ὁ βροντερὸς ὁ ἦχος τους φωτίζει τὰ σκοτάδια
καὶ σὺ τὸ ὅπλο γιὰ κερὶ κρατᾶς γιὰ νὰ γιορτάσης,
ἀληθινὴ ἡρώϊσα μὲ πίστις χτυποκάρδια.

— ο —

Ἄκου οἱ καμπάνες πῶς δονοῦν τὸν ἥσυχον ἀγέρα,
χορὲς οὐρανογγέννητες ξυπνᾶτε στοὺς ἀνθρώπους,
Τοῦ Θεανθρώπου ἡ ἔκφραση φώτισε σὰν τὴν μέρα
καὶ τ' ὄνομά σου εἶν' ψιλὰ ἀπὸ καιροὺς καὶ τόπους.

— ο —

Ἄκου οἱ καμπάνες πῶς κτυποῦν, μηνοῦν τὴν λύτρωσίν σου,
τὰ γιορτινά σου φόρεσε, φόρεστα ἀπὸ τώρα.
Κεριά, λαμπάδες θ' ἀναφτοῦν γιὰ τὴν ἀνάστασί σου
ποὺ δὲν θ' ἀργήση γιὰ νὰ ρθῇ, γαλάζια, ἐλπιδοφόρα!